

Гротеск ~ А Готика Епічний

від Дж. Е. Грейвена

Розділ XVI

Лазар лежав на ліжку з мішківини, набитої сіном; проте його голова була деінде — у його...

знайомий, але безмежний потік снів. І він чудово усвідомлював, що якщо сон перетвориться на кошмар, він легко зможе розбудити себе настільки, щоб викликати приємніший пейзаж снів. Однак, можливо, внаслідок своєрідного повороту сприйняття Лазар зрозумів, що єдиний кошмар, від якого можна прокинутися, — це реальність його ув'язнення за грубими дверима. З цими словами він ще глибше занурився у свій сон. Зрештою, він сидів один, на вершині трав'янистого пагорба, слухав співочих птахів і ніжився в теплі літнього сонця.

Яскраво-зелений колір на тлі глибокої сині — пагорби та розлоге небо тягнулися в усіх напрямках. Озирнувшись, він лише тоді помітив замок, що стояв на пагорбі прямо позаду нього. Вузька й широка споруда височила до небес, пробиваючись крізь зелено-блакитний горизонт яскравим білим відтінком. Численні грані його хитросплетених і терасованих стін здавалися абсолютно гладкими, без вікон і дверей. Він підвівся на ноги і пішов до нього, озирнувшись лише раз, ніби випадково міг би побачити його тіло, яке все ще спало на сінній підстилці, поки він відходив від нього.

Наближаючись до вузької стіни будівлі, він помітив єдині білі двері, ледь помітні крізь тинисту щілину, що проходила по периметру їхньої рами. Лазар відчинив двері, відкриваючи темний коридор, що вів всередину. Схожий на ті, що були в абатстві Беніон.

Тунель, його кам'яні стіни були катакомбно-сірими та блищали від вологи; і той самий солодкий запах гниття висів у вологому повітрі. Цікавість уколола його; і він поповз геть з зниці постійно розширювалися, він стежив за поворотами неосвітленого коридору. Його ноги були, як лід, на вологих кам'яних плитах коридору. Коли він завернув за черговий кут, він завмер і нашорошив вуха, щоб почути далекі, луочі крики. Перед ним, ділянка освітленого коридору... прапори кликали його м'яким сяйвом.

Для Лазаря це був суцільний сон — він пішов на світло, щоб знайти вхід. Він зазирнув за його кут і побачив велику кімнату, повну людей. Він зайшов всередину, не привертаючи уваги своїм приходом, оцінюючи навколишнє середовище — ніби його присутність не мала жодного значення для подій у кімнаті. Він поглинув своє оточення: напівзодягнені солдати з мечами вишикувалися вздовж освітлених смолоскипами стін; а перед ним за столом, схожим на вівтар, стояв чоловік у мантиях і з капюшоном, тримаючи в руках... висока тростина поруч із ним. Лазар одразу впізнав у ньому свого роду священика. Лазар шукав ледь помітні риси, які могли б розкрити риси його обличчя, але знайшов лише темну темряву під капюшоном. Однак поверхня кам'яного столу була явно видимий, з його обгорілою та потемнілою поверхнею, можливо, виявляючи сліди частих пожеж. Він був чорним — навіть чорнішим за тісто з вкритих сажею різьблених малюнків, що колись прикрашали стіни катакомб абатства. Він глянув за вівтар і на чоловіка, який раптово з'явився поруч зі священиком, показавши себе як велику, голу та неохайну людину, пильно розглядаючи Лазаря.

«Виведіть його!» — гукнув священик у бік входу.

Елджо обернувся і побачив, як два солдати поспішно наступають і втягують у кімнату виснаженого та голого в'язня. Лазар відступив назад і схилив голову, намагаючись зрозуміти сенс постійного горя спітнілого чоловіка. І він був шалений серед своїх викрадачів: штовхався і сапав, піна текла з губ, закривав очі та розмахував... кістлява й лиса голова. Двоє солдатів зупинили чоловіка посеред кімнати, змусили його стати на коліна та широко розвели його руки, витягуючи його на місце.

«Його треба виправити», — вигукнув священик без обличчя, б'ючи палицею по кам'яній підлозі.

«Зроблено правильно?» — спитав Лазар.

Священик повернувся і повідомив йому: «Його треба вилікувати».

Лазар глянув на неохайного чоловіка поруч священика, який лише кивнув, холодно дивлячись на нього. Лазар відвернувся і подумав уголос: «Вилікувано?» Але перш ніж він встиг знайти погляд дикуну, кремезний солдат розмахнувся мечем і відрубав чоловікові голову, відправивши її по підлозі поруч із Лазарем. Він відскочив геть, переводячи погляд то на самотню голову, то на її безвільний торс, який двоє солдатів все ще міцно тримали на місці.

Негайно до кімнати увійшли два огрядні гноми, повністю одягнені у звірині шкури. Один тримав вигнутий ніж для різьблення, а інший — мулярський молоток і довгий залізний шип. Гном з ножем поспішив до трупа та зрізав шматки плоті з обрубка шиї, вирівнюючи кутастий поріз меча. Інший маленький чоловік підняв голову мерця та поніс її до задньої частини тулуба.

Тоді два гноми працювали як один; перший чоловік згорбився і сперся руками на коліна, дозволяючи другому чоловікові вилізти на його спину, тримаючи голову та молот у руці. Верхній гном поклав голову назад на тулуб, відкрив її пащу та встромив залізний шип у язик, надійно прикріпивши голову до тіла. І так само швидко, як вони з'явилися, два гноми покинули кімнату.

Заціпенівши, Лазар відвернувся від цієї гротескності та розпитав священика.
«Чому?»

На що священик спокійно відповів: «Він був дияволом; він був зламаний, але тепер він вилікуваний».

«Вилікуваний? Ні, він зламаний!» — крикнув Лазар. «Він мертвий!»

«Його більше не турбують його шалені пристрасті», – пояснив священик. «Він у мирі з собою. Тепер він вилікуваний».

«У нього голова задом наперед! Як його влаштували?»

Якусь мить безликий священик лише дивився на Лазаря. Потім кивнув з-під капюшона, перш ніж звернутися до нього: «Я бачу, що ти також охоплений дикою пристрастю — так само зламаний». Він показав на Лазаря і повернувся до солдатів. «Вилікуйте і його».

Великий солдат із закривавленим мечем ступив до нього, коли Лазар повільно відступив, заїкаючись: «Ні, я вже вилікуваний. Я маю на увазі, я не ...»

Лазар різко обернувся та вибіг з кімнати, мчачи чорним коридором, звідки він прийшов, коли раптово виявив, що колись знайомі вигини та повороти коридору тепер змінилися. І з кожним закругленим кутом, з кожним розгалуженим проходом розходилися нові артерії, ніби коридор вибухнув павутиною тунелів, які разом утворювали зовні неминучий чорний лабіринт. І кожен новий прохід, здавалося, містив ще більше сходів, ніж попередній, ніби кожен їхній напрямок вів його лише вище та глибше у великий білий замок. І саме тоді, коли він згадав поспішні кроки та крики солдатів, коли їх переслідували катакомбами абатства, Тепер він чув схожі звуки охоронців, що переслідували його. Однак у голові він знав, що це лише сон, оскільки його тіло було десь окремо від нього — замкнене за грубими дверима, у мертвій тиші, і спочивало нерухомо, як, можливо, труп у крипти Бастона .

Тим не менш, Лазар швидко обійшов інший риг і натрапив на грубі, залізні двері, крізь які він швидко прослизнув і зачинився всередині, навіть коли згряя Повз нього пробігли солдати, їхні кроки стихли вдалині. Лазар прихилився до дверей і зітхнув.

«Тобі тут не можна бути», — прошепотів хрипкий голос позаду нього.

Зляканий Лазар швидко обернувся. Перед ним, у маленькій, запечатаній і захаращеній кімнаті, Чоловік лежав на ліжку з балкою, накритий простирадлом, оголюючи лише голову. А під ним У сьайві олійної лампи, що стояла неподалік, Лазар помітив знайомі риси обличчя чоловіка .

«Як ти міг бути — тут — і там в одному й тому ж?» — спитав Лазар, вказуючи на напрямок, звідки він прийшов.

«О ні, це був не я. Ми дуже схожі один на одного зовні», — озвався чоловік хворобливим і глухим голосом. «Це мій злий брат, якого ти бачив, як він стояв поруч зі священником. І він уб'є тебе, коли знайде тебе. Тут небезпечно. Він прийде; він завжди сюди заходить». У нього почався напад кашлю, він відригував і стогнав, і він ще щільніше притягнув простирадло до шиї, ніби раптом прохолов до глибини душі.

«Що з тобою таке?» — спитав Лазар, виходячи вперед.

«Ви добрий, юний сер. Мені зараз краще — краще, ніж було. Однак ви мусите піти, інакше він прийде за вами, як прийшов за мною».

Лазар повернувся до дверей, майже готовий піти, коли почув дедалі гучніші важкі кроки, можливо, ті самі звуки солдатів, яких він колись не чув. Він підійшов до чоловіка, оглядаючи кімнату. «Чи є звідси інший вихід?»

«Ти мусиш сховатися», — відповів чоловік. «Він іде за нами!» Він перекотився на протилежний край ліжка та сів прямо, повернувшись блідю спиною до Лазаря, озирнувся через плече та дорікнув йому. «Тобі не слід бути тут, будити мене від сну! А проте ти тут!»

Ззовні лунали крики; двері гриміли, ніби в них били кулаки.

«А тепер я мушу сховати тебе від нього! Ходімо!» — вигукнув він, підводячись на ноги та обертаячись. І коли голий чоловік повністю подивився на Лазаря, Елджо відчув, ніби його нутрощі розплавилися; бо весь торс чоловіка був повністю порожній і випатраний . Його органів — порожній простір відкривав лише ребристу та роззявлену матку червоної тканини , що виблискувала у світлі лампи кімнати . Порожній чоловік метушився навколо ліжка та показував у свою порожнину. «Швидше! Ти мусиш сховатися!»

Лазар відійшов від нього, навіть коли грюкіт у двері продовжувався. «Там, усередині?»

Ні, покажіть мені деінде.

«Іншого місця немає! А тепер заходьте всередину, і я врятую вас від нього!»

Здавалося, ніби дверні дошки заgrimіли від гуркоту цілої армії; і

Лазар згодився, повністю занурюючи себе в теплу та вологу порожнину чоловіка.

Опинившись усередині, Лазар міг виглядати як сумчастий у сумці матері, який визирає з людської оболонки. Тепер, коли Лазар був вагітним, чоловік повернувся, підійшов до задньої стіни кімнати та підійшов до єдиного відчиненого вікна, з якого відкривався вид на нічне небо.

«Але я не бачив вікна на стіні», — зауважив Лазар. «І денного світла більше немає? Як воно може бути?»

«Замовкни», — пошепки дорікнув йому чоловік. — «Больше він нас не викриє! Ми сховаємося за вікном, і він зможе спорожнити кімнату». І коли чоловік переліз через підвіконня, Лазар глянув на землю, яка здавалася йому такою ж далекою, як і висота всіх сходів разом.

що він раніше піднявся, перш ніж знайшов кімнату порожнього чоловіка. «Ми повісимося, щоб не було видно. Він нікого не знайде всередині і продовжить свої пошуки в іншому місці», — додав чоловік, опускаючись і звисаючи до зовнішньої стіни замку, тримаючись лише пальцями від падіння.

«Деся ще?» — спитав Лазар, ворухнувшись і відчувши, як його крила міцно втиснулися в ребра чоловіка.

«Не стривай! Тсс!» — прошипів чоловік, коли звук грюкаючих дверей натякнув на успішне проникнення злого брата.

Лазар затамував подих, почувши гавкіт злого близнюка доброго чоловіка: «Заарештуйте його; жодних мечів! Я хочу, щоб цей зламаний хлопець був неушкодженим!» — що для нього було... сам голос чоловіка, який покликав, капітана Борна.

Почувши хаос з-за вікна, Лазарю могло здатися, ніби солдати обшукали кожен куточок кімнати. Потім знову запала тиша, яка натякала на те, що, можливо, пошукова група вирушила далі.

Раптом зверху пролунав загрозливий голос капітана Борна: «Отже, ось ви тут, з Йоною в животі».

«Не мусиш! Благаю тебе, брате! Допоможи мені залізити у вікно! Я не можу втримати обох...» нас!

«Настав час, брате. Ти не впорався належним чином — з тобою щось не так».

«Допоможіть мені! Я впав...»

Лазар викинув руку з порожнистого чоловіка, намагаючись схопитися за виступ, навіть коли той від нього відвалився. Він кинувся вниз, на землю, все ще затиснутий у клітці з ребер.

ТРИСК! Він ударився об землю з такою силою, що навіть намагався перехопити в нього повітря; проте він виповз із розбитої шкаралупи людини, намагаючись підняти її. «Ми мусимо

«Тікайте! Швидше!» Однак добрий чоловік був мертвий. Лазар зупинився, щоб поміркувати над жахливим події були лише зачатками поганого сну — і що, можливо, він зможе якось уникнути цієї миті, прокинувшись.

«РРРР!» Лазар обернувся і побачив поруч великого рудого собаку, який гнався за його хвостом. Він повільно підвівся, і неохайний звір раптово зупинився і обернувся, ніби раптово помітивши його. Потім він виповз і зупинився. Під зоряним світлом Лазар побачив його хворобливі риси — очі сльозилися; з рота виходила піна; ноги хиталися, а багряне волосся здавалося жирним і сплутаним. Він був схожий на чотирилапу Смерть, яка відмовлялася прийняти себе. Звір благав Лазаря несвідомо, показуючи зламані та гнилі ікла: «Добрий пане, я мушу поцілувати вас у шию. Благаю вас; будь ласка, допоможіть мені». бути здоровим».

«Я... вибачте мені; я... не можу», — пробурмотів Лазар, відступаючи назад від собаки, яка явно вмирала. Він почав шукати, де б він не опинився, і виявив, що опинився на самотньому пагорбі, де не було жодних слідів білого замку. І дерев не було; нічого не було видно, окрім пейзажу, що здавалося б, був нескінченним, згорбленим під розлогим чорним небом, і хворого звіра перед ним.

«Але ти мусиш», — наполягала тварина у своїх думках. Вона пошкунтильгала вперед, скорочуючи відстань між ними, показуючи все більше своїх гнилих зубів. «Мені потрібен лише один поцілунок. Ти мусиш мені довіряти; я буду ніжним.

Лазар похитав головою. «Ні, я не можу. Щось не так з тобою — і з тим, чого ти від мене вимагаєш».

«Нічого не сталося. Один поцілунок, і я одужаю».

«А що зі мною буде потім?» — спитав Лазар, швидко відступаючи назад. Звір побіг за ним, думаючи вголос: «Будь ласка, позич мені свою шию для простого поцілунку, люб'язний пане».

Лазар розвернувся та стрімголов помчав геть. Він злетів у повітря та розправив крила, прагнучи до вечірнього неба.

Пес смерті йшов за ним; він не перейшов на біг, а продовжував бігти рясно за ним, повторюючи подумки слова: «Ваша шия, сер?»

Лазар розмахував крилами, але не набирив висоти. Знову і знову він підстрибував уперед, б'ючись... розправив крила і підвівся на ноги, сам дуже схожий на птаха з підрізаними крилами, який намагався злетіти. Лазарю здалося, що повітря втратило свою напругу, через що його крила не могли значно піднятися. І він крадькома глянув назад, щоб побачити собаку. все ще йшов за ним; проте звір тепер йшов рясно на задніх лапах — йшов прямо.

«Ваша шия, сер?!»

Лазар розправив крила та помчав щосили. Він тікав через пагорби від гротескного звіра, але не досяг жодного успіху — ніби повітря перетворилося на гель; або він йшов крізь воду. Він не знайшов ні непомітного місця, де можна було б сховатися, ні прямої стежки, бо земля простягалася безкінечно, нерівномірно та в усіх напрямках. І для нього,

Найбільш тривожною з усіх ідеєю було те, що він не снівся — що він не міг просто прокинутися з тієї миті, яка в усіх відношеннях здавалася безперервним кошмаром.

Він знову обернувся і побачив, що прямостоячий собака перетворився на священника в капюшоні, якого він пам'ятав з білого замку.

«Ваша шия, сер?» — гукнув священник, гнаючись за ним зі своєю довгою тростиною. «Виправте мене!

«Ні!» — виплюнув Лазар. «Залиште мене в спокої!»

«Ні!» — повторив чоловік у халаті. «Виправте мене!»

Все ще не відриваючись, Лазар побачив, як чоловік зняв капюшон, відкриваючи знайоме обличчя, яке також належала братам-близнюкам — тепер їх було троє.

Він штовхнувся вперед, нахилиючись проти вітру, який був як вода, аж поки його руки майже не дісталися землі. Потім він схопився за траву і витягнувся вперед, поки біг, використовуючи руки як ще дві ноги. З кожним новим помахом ніг він дряпав землю пальцями, все швидше тягнучи її під собою. Знову він озирнувся і помітив, що відстань між ним і священником зростає.

Потім він кинувся вперед, міцно ставши на карачки, щоб галопом промчати пагорби та прокладати собі шлях уперед, навіть коли побачив різку зміну в рисах його обличчя — довга морда визирнула йому в очі. І, як дикий собака, він полетів назустріч вітру.

ТУП-ТРІСК! Лазар зіскочив з ліжка, коли смолоскипи та озброєні солдати наповнили кімнату й оточили його. І в результаті зовні нечіткої та масштабної події Лазаря зв'язали та швидко винесли з кімнати. Чоловіки протягли його коридором, який вів далі від дверей ями до серця замку.

Ряди готових до роботи солдатів вишикувалися вздовж його шляху через суцільний прохід, піднялися гвинтовими сходами та потрапили до ширшого коридору другого рівня. Його ескорт провів Лазаря через арочний вхід. По дорозі змішаний запах сина, поту, сечі та крові ставав дедалі виразнішим; і Лазар зморщив свого елджійського носа.

Нарешті він побачив, як стіни розступаються, відкриваючи величезну залу — велику залу з високими стінами та склепінчастою стелею. Чоловіки відвели його до центру зали і

наказали йому залишитися там, поки вони приєдналися до своїх товаришів-солдатів, що стояли біля стін периметра. А поява Лазаря викликала низку шепотів та зітхань, що пронеслися по залі, численні шуми злилися в один звук, який міг би нагадувало безперервне шипіння жахливого змія. Лазар оглянув велику залу і його зібрані маси.

Ліворуч від нього перед низкою арок тулилися розпачливі жінки та налякані діти. У їхньому товаристві він помітив знайоме обличчя камердинера, який прийшов обслужити його, але якого він натомість відіслав з м'ясом. Однак він не побачив пралі та її трьох служниць. А за слугами та дітьми він помітив ряд солдатів, які витягували голови, щоб краще його роздивитися.

Перед ним від стіни височила піднята, схожа на сцену, платформа, на якій стояли та сиділи, розташовані хором, кілька рядів чоловіків. Деякі з них були лицарями у повному вбранні, інші — у шатах високопосадовців; проте більшість була одягнена у скромний одяг. Зовсім перед ними, на платформі, також стояв довгий стіл з багатьма ніжками. Пошарпана та зім'ята скатертина закривала третину його стільниці, а її надлишки розливалися по кам'яних плитах. Коричневі плями та мазки заплямували скатертину, свідчаючи про кров від розмахованих мечів. Відкрита частина стільниці була захаращена шоломами, клинками та іншим різноманіттям.

Праворуч від столу, на вишукано різьбленому та частково зламаному стільці, сидів чоловік. зі схрещеними ногами, піднятими ступнями та закривавленими чоботями, покладеними на стіл. Для Лазаря його владна присутність та проникливий погляд натякали на абсолютну авторитет — він був єдиним чоловіком, який сидів за столом. Чоловік був значної статури, з широко розставленими очима, широкими щоками та густою бородою. Його густе волосся лежало плоско до голови, ніби стиснуте спітним шоломом. На правій руці у нього була пов'язка, а в здоровій руці він тримав пергамент. Загалом, його постава та манера поведінки були такими, як у стурбованої людини, думки якої порушувалися раптовою неуважністю.

Праворуч від нього ряди готових арбалетників вишикувалися перед масивними, рівномірно розташованими дерев'яними колонами, що вистилали високу стіну. Посередині стіни був великий вхід; його обшивка та подвійні двері з залізними обручами були побиті та погнуті. Двері були нерівно зачинені, даючи Лазарю змогу побачити нічне небо; і він помітив найвищі вигин півмісяця, що дивився на нього з-за гребеня мурового валу.

«Ніколи небо не здавалося таким близьким і водночас таким далеким», — зрозумів він.

Він озирнувся назад і в бік входу в коридор, звідки прийшов, щоб побачити це

так само переповнена солдатами; проте сусідня задня стіна стояла без охорони, а біля її основи лежала лише мішквина, набита сіном. На стіні, висіла композиція зі старовинних гобеленів, вишитих барвистими знаками розрізнення та гербами. Однак гобелени були розташовані так симетрично, що між ними проглядалася порожня пляма — ділянка, яка ніби просила прикриття, оскільки це була область зі світлішого каменю стін.

«Лазар Гоґу; так ти кажеш, що це ти?»

Лазар обернувся і побачив чоловіка, який стояв, все ще тримаючи пергамент у руці.

«Я — лорд Гугон; я маю владу над цими землями».

«Пане». Лазар привітав його глибоким уклоном. Він підвівся, щоб побачити Гугона, розглядаючи пергамент пильними очима.

Читаючи, Лазар бачив, як той нахилив голову, стиснув губи та підняв брови, підняв голову та кинув на нього короткі погляди.

На що Лазар кивнув і коротко відповів: «Пане».

«Так ти кажеш», — сурмив Гугон. Він обернувся і покликав з-поміж хору сановника в мантиї. Коли чоловік сів за стіл, Гугон тицьнув своїм пергаментом на Лазаря, додавши: «Ось і я побачу».

Лазар спостерігав, як чоловік середнього віку та доглянутий чоловік клав на стіл стопку нового пергаменту. Чоловік у халаті поставив поруч кілька чорнильниць із готовими перами, перш ніж зайнятися складним складанням латунного триніжка. Лазар зітхнув і крадькома глянув на пошарпані двері передпокою та оголений місяць.

«Робіть крок уперед, повільно», — наказав Гугон.

Лазар підійшов, але Гугон зупинив його, торкнувшись руки та сказавши: «Стій тут».

Лазар погодився і знову звернув увагу на ретельне приготування чоловіком металевого апарату. Незвичайний пристрій стояв трохи більше фути заввишки на трьох розкладених ніжках; він вертикально підтримував у своїй рамі нерухому та увігнуту латунну тарілку діаметром трохи менше фути. Лазар помітив блискучу внутрішню поверхню тарілки, яка сяяла, як вишукане латунне дзеркало, вся її поверхня мерехтіла, крім тонкої, нерозривної та невідполірованої периметральної смуги, яка, здавалося, містила детальні гравіювання. Чоловік закріпив диск на кронштейнах і, регулюючи горизонтальний та вертикальний кут об'єкта за допомогою низки встановлених важелів, Лазар вивчав його необроблену задню частину. На поверхні було велике вигадливе гравіювання — крилатого змія, згорнутого калачиком навколо себе, який гризе власний хвіст.

Однак складність і надзвичайна конструкція цього пристосування не закінчувалися лише антеною . Дві ніжки штатива, що стояв найближче до чоловіка, підтримували підвісну виступаючу полицю, на якій тримався невеликий відбиваючий корпус із розсувною шторкою. Чоловік поставив запалену свічку всередину. Він налаштував затвор, одночасно фокусуючись на латунному дзеркалі, доки Лазар не побачив, як обличчя чоловіка світиться у відображенні полум'я . Потім чоловік повернувся до Гюгона й кивнув з променем в очах; проте він жестом підняв палець , ніби натякаючи, що йому потрібна ще хвилинка для підготовки.

Погляд Лазаря також звернувся до Гюгона; проте, дивлячись на них, він упізнав знайоме обличчя в хоровому розташуванні людей за столом, а разом з ним несподівано холодний і відсторонений погляд не кого іншого, як самого лорда Д'Альськура. Лазар зустрівся з ним поглядом, можливо, сподіваючись побачити проблиск свідомої допомоги. Однак д'Альськур лише пильно подивився на нього з-за плеча іншого чоловіка, що сидів, не кидаючи на Лазаря нічого, крім порожнього погляду.

Гугон кинув виклик Лазарю, трясучи пергаментом. «У мене в руці запис твоїх слів. Ти стверджуєш, Лазаре Гоґу, що ти християнин-літак».

Гугон скривив брови й кивнув. «Побачимо».

«Лорде Д'Альськур, — гукнув Лазар у бік поваленого лорда. — Якщо вам буде до вподоби, мій пане, благаю вашої допомоги». Однак Д'Альськур так і не з'явився.

«Замовкни!» — заревів Гугон, кинувши пергамент на стіл і зістрибнувши з помосту. Він кинувся на Лазаря, вихопивши кинджал.

Лазар затамував подих, коли Гугон приставив лезо до його горла.

Слова Гюгона лунали по всій залі: «Я — єдиний Володар цих земель!»

Ще одне вимовлення його імені, і ти знайдеш свою голову біля моїх ніг! Чи ти мене розумієш?

Лазар ковтнув і кивнув. «Пробачте мені, пане».

«Тільки цього разу», — суворо відповів Гугон. «Я пробачу таку образу лише один раз».

«Ти милосердний, мій пане», — заявив Лазар, опускаючи погляд на лезо в руці Гюгона.

Гугон витягнув ніж, бурмочучи: «Справді, я тут; але не з тими, хто може змовитися вбити мене уві сні». Він схопив Лазаря за руку і підвів його до чоловіка в рясі з його дивним латунним символом, запитуючи чоловіка: «Твоя страва готова?»

«Ще хвилинку», — запропонував чоловік, перш ніж виправити Гюгона з сильним італійським акцентом: «Місячне вікно, пане, це не тарілка».

— Швидше, — гавкнув Гугон чоловікові, стоячи обличчям до Лазаря. — Я мушу знати.

Він глибоко вдивлявся в очі Лазаря й уголос розмірковував: «Справді блакитні, як найглибше море». Він постукав своїм мечем по щоці Лазаря . «Відкрийся».

Лазар відкрив рота.

«А які ж у тебе великі зуби — як у вовків». Він постукав лезом по іклу, коли Лазар відскочив назад, і затиснув губи. «Справді». Гугон посміхнувся нахмуреному Лазарю, перш ніж підійти поруч.

Лазар спостерігав за ним краєм ока.

Гугон обережно повело кинджалом, щоб зрушити пасмо чорного волосся та оголити кирпатий вуха Лазаря . « Що це за дивні вуха: котячі, собачі чи демонічні?»

«Християнин, мій пане», — захищався Лазар.

— Як кажеш, — відповів Гугон, обходячи його позаду. — А ці жахливі крила якого птаха, кажана чи звіра?

«Літаюча людина, мій пане», — відповів Лазар. «Я — християнська літуча людина».

«Так ти кажеш; проте я бачив такі крила лише в ескізних описах демонів і драконів. Вони без пір'я і не мають жодної краси, як крила ангелів.

І я ніколи не бачив жодного начерку про християнського літуна. — Гугон нахилився до нього й прошепотів: — Що ти на це скажеш?

Лазар стиснув щелепу, повернувся і звернувся до Гугона: «Якщо вам буде до вподоби, пане, ви могли б попросити когось намалювати мій портрет».

У мить розмаху Гугон відступив, підняв меч, опустив його, хихикнув і кивнув, визнаючи: «І розумний до того ж. Однак, мені було б ще приємніше, якби ви ... будь ласка, розправили свої крила».

Лазар зітхнув і розправив крила; і вся зала ахнула.

«Тихо!» — гавкнув Гугон, не в змозі відвести погляд від Лазаря. Він відступив назад і насолодився їхнім вражаючим розмахом, від кінчика до кінчика; і похитав головою. «Справді не крила Ангела — надто звірячі — навіть жахливі».

Лазар знову склав крила, коли Гугон кружляв навколо нього та визирав з-за столу, і у напрямку напіводягненого лицаря. Він запитав його: «Ви знайшли єпископа та писаря?»

«Ні, пане», — пролунала груба відповідь солдата . «І їх не було серед мертвих».

Гугон кивнув і з виразним розчаруванням повернувся до Лазаря. Він прокашлявся , швидко підійшов до Лазаря і знову схрестив руки на грудях у зухвалому жесті. «У протоколи зізнань під присягою ви стверджували, що можете літати без потреби в відпочинку протягом піввечора».

«Так, мій пане».

Гугон примружив очі й нахилився вперед, додавши: «Що спонукає мене запитати: чому ви сказали «піввечірка», а не « півдня?»» Гугон нахилився до Лазаря,

були так близько, що Лазар відчув подих з його носа. Гугон натягнув шкіряне намисто Лазаря, щоб оголити дерев'яний молитовний хрест з-під його чорної блузки. «Чи є щось, що могло б завадити тобі літати при денному світлі?» Він потер хрест між пальцями, впиваючись очима в очі Лазаря, чекаючи відповідь.

Лазар відвів погляд, перш ніж задумливо відповісти: «Прохолодніше небо ввечері більше підходить для польотів, пане».

Гугон обміркував свою відповідь, стиснувши губи, перш ніж кивнути. «І, гадаю, політ — нелегке завдання; так само, як деякі битви краще вести під місяцем». Потім він пильно подивився на Лазаря, продовжуючи: «І так само, як деяких людей найкраще вбивати у безтурботному сні».

«Можливо, як ви кажете, пане», — запропонував Лазар.

Гугон відпустив молитовний хрест, відступив назад і махнув кинджалом. «Підніміть руки».

Лазар стиснув щелепи, коли Гугон перерізав мотузку, що зв'язувала його зап'ястя, кажучи: «У тебе зуби демона; з диявольськими вухами; крила дракона; і холодний блакитний погляд, що ллється з твоїх очей, немов погляд з крижаного моря».

Мотузка зісковзнула, звившись на підлозі.

«Господи, я християнин, що літаю ...»

«Побачимо!» — вигукнув Гугон.

Лазар схилив голову.

Гугон зауважив: «Я не звільняю вас від ваших пут з довіри чи доброти».

«Мій пане?»

Гугон пояснив: «Поки демон зв'язаний, він говоритиме й робитиме все, щоб звільнитися. Тепер ти вільний говорити й діяти переді мною так, як забажаєш». Гугон відклав свій меч і простягнув порожні руки. «Якщо ти хочеш мене вбити, твій час настав».

Лазар непомітно глянув за спину Гугона й помітив, що д'Альсікур все ще ховається за спинами інших чоловіків. Потім він звернувся до Гугона: «Я не хочу нікому завдавати шкоди, пане».

«Неважливо, ваші бажання чи слова», — відкинув Гугон, беручи Лазаря за руку та підсуваючи його ще ближче до чоловіка в мантиї за столом, — «я зрозумію ваші справжні наміри».

«з місячної пластини». Він запитав чоловіка: «Ви готові?»

«Майже так, пане», — відповів чоловік, перш ніж визирнути збоку пристрою та прошепотіти Гугону: «Це не місяцева тарілка... не віконна тарілка... не віконна тарілка».

Це місячне вікно.

Гугон відпустив його, роздратовано махнувши рукою. «Так воно і є! Роби, що мушиш; я...»

А тепер приведіть перед собою крилатого чоловіка».

«Місячне вікно, мій пане?» — запитав Лазар.

Гугон пильно глянув на нього. «Справді. Єдине справжнє божественне око доли — де навки викарбувані життя людей, які ще не жили, та форми царств, що ще не народилися».

«У камені». Жестом і відкритою долонею Гугон представив Лазаря чоловікові в мантиї.

«Дозвольте мені познайомити вас з моїм дивовижним астрологом і жерцем, Альбердом де Ельхози. Як пророк пророків і мій особистий провидець, Альберд — це людина, яка бачила, як ви прокралися у вікно моєї вежі та вбили мене кинджалом, поки я спав».

Лазар стиснув щелепи, заплющив очі та обміркував, здавалося б, абсурдне звинувачення. І в цих коротких роздумах він зрозумів, що хтось повідомив Гугона про запропонована змова, яка включала його, кинджал і вікно вежі. Він подивився в бік д'Альсікура; і його очі шукали його; проте поваленого лорда не було видно в натовпі. Він крутився та роздивлявся слуг, шукаючи ще одне знайоме обличчя в натовпі; проте він не знайшов жодних ознак свого камердинера. Так само він не помітив серед них пралі чи її служниць. Лазар зітхнув і захищався, звертаючись до очевидного: «Однак ви не мертві, мій пане. А я залишався під постійною охороною з моменту свого прибуття. Я не міг би зробити нічого такого».

Гугон посміхнувся й кивнув. «О, але ж ти це зробив — через три вечори — але я зупинив твою вбивчу руку!»

Лазаря охопило запаморочення; він глибоко вдихнув. «Пане мій, якщо вам буде до вподоби, я не розумію, що ви маєте на увазі». Він похитав головою. «Якби ви зупинили мою руку, як ви стверджуєте, то я не зміг би зробити таке — навіть через три вечори».

На що Гугон відповів: «Це Божа ласка, мій астролог і його дивовижна віконна дошка ...»

«Місячне вікно, мілорде», — люб'язно втрутився Альберд.

«Саме той самий», — ствердив Гугон, продовжуючи. — «А завдяки дарунку Альберда та його...

благословенній машині я можу спостерігати за подіями, перш ніж вони відбудуться. Воістину, я бачив свою власну долю ...»

Гугон повернувся і проголосив до всієї зали: «— Як майбутній король багатьох королівств!»

Його солдати підняли руки та закричали хором оплесків. Гугон посміхнувся, перш ніж замовкнути. залу заспокійливою рукою. Він повернувся до Лазаря, ствержуючи: «Це вимагатиме більше, ніж літаюча людина та кинджал, щоб скасувати мою Богом дану долю».

Лазар глянув на Альберда; проте чоловік у мантиї лише відповів примруженим поглядом і кивнув, перекладаючи пергаменти перед собою. Чоловік витягнув перо з колодязя, постукав по його кінчику і, не відводячи уваги від подальших приготувань,

— повідомив Гугон. — Мілорд, час уже.

Гугон кивнув і наказав Лазарусу залишатися на місці. Потім він ступив на кам'яну платформу, обійшов стіл і кинув на нього кинджал.

Повернувшись до свого частково обвугленого стільця, Гугон гукнув до всіх присутніх у залі: «Усі мої озброєні люди знають цей звичай — я закличу цілковиту тишу». Потім він повернувся до слуги замку. «І я очікую, що мої нові слуги дотримуватимуться цього ж. Відповідно до цього, кожна жінка повинна піклуватися про дитину поруч із собою; і кожна відповідатиме за порушення порядку своєї дитини. Мої люди швидко діятимуть, щоб замовкнути будь-яке порушення порядку — навіть завдати удару! Не помиляйтеся в моєму слові, бо немає жодного приводу для торгу, як тільки воно...» Готово! А тепер беріть на себе свої нові ролі!

Жінки юрмилися між зібраними слугами, хапали дітей і тягнули їх до себе. Їхні груди, притискаючи пальці до губ і люто шепочучи їм на вухо. Діти кивали, а жінки тримали їх на руках, коли слуг охопив новий спокій.

Гугон озирнувся через плече й звернувся до хору сановників та лицарів у мантиях, що вишикувалися вздовж стіни. Він махнув їм рукою, прощаючи: «Відійдіть від нас; звільніть місце для одкровення». Наче хвиля, усі почали розходитися, залишаючи місце лише Гугону та його астрологу. Він повернувся й показав на Лазаря, різко й грізно попереджаючи: «Рухайся або говори — і помреш». Потім він клацнув пальцями в бік ряду арбалетників, що стояли біля пошарпаних подвійних дверей зали, перш ніж жестом вказати йому. Вони послухалися, націливши луки на Лазаря.

Лазар затамував подих, перевівши увагу з Гугона на астролога, а потім на хор чоловіків, що рухалися позаду них за столом. І, поки чоловіки продовжували свої витрати, далі по стіні Лазар знову помітив обличчя лорда Д'Альсікура. І зустрівся з ним поглядом. Однак Д'Альсікур не рухався разом з рештою чоловіків; він залишався непохитним на місці, холодно дивлячись на нього. А Лазар похитав головою та знизав плечима, мовчки натякаючи на запитання: «Чому?» І в ту мить Лазар чудово зрозумів причину постійної відстороненості Д'Альсікура. Перш ніж він встиг заспокоїтися від шоку від свого одкровення, Лазар видав гучне шипіння, яке сколихнуло всю залу — адже в лорда Д'Альсікура не було тулуба; натомість лише жердина високого підлогового канделябра слугувала пікою для підтримки його відрубаної голови.

«Луки вгору! Кільце його!» — крикнув Гугон. Солдати кинулися на його наказ, і коли арбалетники підняли зброю, сусідній ряд мечників вирвався зі своїх лав і оточив Лазаря щільним колом з оголених мечів. «Якщо він

«Рухайся, прострели його!» Потім він звернувся безпосередньо до Лазаря: «Я забороняю будь-яку диявольську мову та демонічний крик! Літаюча людина чи ні; якщо ти ще раз зашипиш на мене, то помреш на місці».

«Ти не повинен ...»

«Тихо!»

Лазар відвів погляд, проте з усіх боків він бачив лише підняті леза. Краплинки поту щипали йому очі, вуха пекли, а в пам'яті спалахнув брат Клодій та його піднята тростина виправлення.

Гугон метушився з протилежного боку від астролога, нетерпляче клацаючи пальцями та вказуючи на місячне вікно.

Астролог поклав занурене перо на чистий пергамент і нахилився прямо перед дзеркальною тарілкою.

Навіть кашель чи чхання не порушували по всій залі наказового стану тиші, оскільки астролог сидів, зачарований сяйвом місячного вікна, що збігалось з об'єктом.

Лазар зосередився на чоловікові; чий пронизливий погляд злився зі світлом відбиваючої пластини штатива. Чоло чоловіка насупилося, а очі примружилися, як у хижого птаха, що дивиться у вічність. Губи чоловіка тремтіли, коли він щось бурмотів собі під ніс, і Гугон обережно відступив назад, щоб не завдати йому клопоту.

Гугон крадькома пробирався ззаду Альберда, зазираючи йому через плече та на чистий пергамент. Загіпнотизований астролог, хоча й був заціпенілий у своєму пристрої, писав слова, поки Гугон мовчки повторював їх собі під ніс:

Де дикі тварини збираються разом із шакалами
Демони збираються з пронизливими закличками
У спокої, так розташовані над гніздами сов
Спустошлива тінь ангела спочиває

Заклинаючи хтивість, щоб вкрасти його насіння
У снах ця Королева Демонів породжує
Спаринг з Чоловіком, поки вона —

Астролог повернувся до Гюгона, обличчя якого яскраво палало у сяйві місячного вікна.

«Боже, ні!» — задихано вигукнув він, і його очі навернулися на сльози.

Гюгон здригнувся, задумавшись. «Бог знає що?»

Місячне вікно одразу привернуло увагу двох чоловіків; воно тепер сяяло блакитним відтінком; а в самому його центрі розливалась, розширюючись, цятка яскравішого блакитного світла.

у блакитне кільце, яке повільно розширювалося назовні та до круглого периметра латунного дзеркала.

«Що це нового?» — спитав Гугон, відходячи від астролога та свого місячного вікна. «Що трапилось?» Він витягнув кинджал зі столу. «Що на тебе найшло?»

Астролог подивився вгору на Гугона, одночасно сміючись і плачучи. Він знизав плечима. «Це його мати».

Він перехрестив лоба великим пальцем, наче хрестячись, і продовжував слізливо сміятися, підводячись на ноги та дивлячись у обличчя Гугону. «Святий Дені, захисти нас».

Гугон притиснув кинджал до грудей астролога . «Візьми себе в руки! Розкажи мені!»

Чоловік спробував відповісти нерівномірно: «Його мати... ні... ми не можемо говорити про неї, пане!»

Він схопив Гугона за руку. «Не тут; не зараз! Ні!»

Гугон повернувся і збив Місячне вікно зі столу, відправивши його через залу. Воно зупинилося перед переляканими слугами. Він притиснув лезо до шиї астролога . «А як же його мати?»

Чоловік забруднився і заплакав.

Гугон наполягав на ньому: «Хто вона?»

«Вона ... благаю вас, пане».

Гугон притиснув лезо під щелепу.

«Вона ж... Маленька ... Боже мій, ми не повинні!»

Х'югон пустив цівку крові. «Маленький... маленький що?»

«Ні», — наполягав астролог, — «Господи, не зараз!»

«Зараз!» — прогарчав Гугон.

«Ліліт! Гейлель! Люцифаель! Морнінгстар! У неї багато імен», — вигукнув він, перш ніж знепритомніти. на підлогу і розсипаючись на самозакохану та ридячу людську кашу.

«Ва-гум! Ва-гум!» З-за замкової зали пролунав далекий бойовий ріг. Гугон звернув увагу на напівзамкнені залізними подвійні двері зали та жестом наказав своїм людям краще захистити вхід. Зовні зали, між далеким і терміновим заклик до зброї, Гугон почув поспішні накази про негайну оборону з-за подвійних дверей, а також жахливі крики вмираючих солдатів. Двері гриміло від ударів кулаків та алебард; і з напругою, підкресленою приглушеними криками терміновості.

У залі запанувала гробова тиша, сотні очей були прикуті до подвійних дверей, коли Лазар подивився на згуртованих слуг і помітив самотнього хлопчика, який пробирався крізь плачучих дітей та жінок. Хлопчик присів біля місячного вікна і, помітивши погляд Лазаря, шукав на собі погляду.

З блиском в очах він жестом вказав на Лазаря, приклавши палець до губ, перш ніж підібрати Місячне вікно та прократися назад, звідки прийшов. Лазар звернув увагу на Гюгона й побачив, як той крутиться навколо й звертається до голови д'Альсікура: «Що, в ім'я Бога ...»

Зовнішній короткий погляд Гюгона свідчив про спробу почерпнути з нього якесь відкриття, яке міг би якимось чином розкрити стратегію; хоч би якою абсурдною вона була, яка могла б включати напад на нього після того, як він захопить ворожі укріплення. Однак він швидко відкинув відрубану голову та власні беззмислові розрахунки; і повернувся до приголомшеного астролога. «Вона, хто? Що це за Жінка-Демон з багатьма іменами?»

БУМ! Колосальний вибух струсонув залу до самих підніжжя. Слуги та солдати розлетілися, звільнивши свої життя, коли потік каміння з даху обрушився на центральну підлогу зали; і сила вибуху мало не збила всіх охоронців на землю. Уламки посипалися з даху, а щільний стовп пилу висипався на підлогу та розростався, заповнюючи кожен куточок зали клубами піску та попелу. А потім — у той короткий і заспокійливий момент, коли чоловіки незграбно зібралися з силами, — коли останні крихти пилу осіли, а тиша опустила залу, немов затамований подих...

Жінки та діти закричали; чоловіки кинулися назад; і коло мечників втекло від Лазаря, залишивши його присісти біля підлоги, ніби готового кинутися на постать, що розкривалася перед ним. Відсунувши вуха, широко розплющивши очі, розчепірівши крила та тримаючи ікла напоготові, Лазар зашипів на те, що відкрив розсіюваний туман. Перед ним Свинячий Велетень замахав крилами, розмахував кігтями по повітрю, підняв бивні та представився з гучним ревом, від якого аж загуркотіли стінові камені.

Під пошкодженими стельовими арками масивні дубові колони по черзі тріскалися та ламалися під вагою опорного каміння. Поступово, немов руйнується Вавилонська вежа, ще більша частина даху зали втрачала свою владу над небесами. Цілі секції провалювалися. Їхнє каміння падало на землю, немов нищівний удар молота Тора, збиваючи з ніг шеренги солдатів. Неушкоджені чоловіки вступали в бій зі Звіром, а арбалетники та лучники випускали свою зброю, щоб прикрити його найближчий бік застряглими болтами та стрілами. Велетень заревів і хитнувся, щоб зустрітися з ними, коли друга хвиля стріл знайшла свою ціль у його передній частині. Однак він лише сильно загарчав і не просунувся вперед. Натомість він відкинув їх і кинув свої чорні очі на Лазаря. «Убий його!» — закричав Г'югон, пірнаючи за стіл і бігаючи по підлозі. Він промчав повз згорнутого та заплаканого астролога, перш ніж сховатися під ним.

стіл. Високопосадовці в мантиях наслідували його приклад, скупчившись біля нижньої частини приладу; і він бився з ними, захищаючи свою територію.

Лазар пильно подивився на Свино-Велетня, який відступав збоку від столу.

І він спостерігав за рухами згорбленого велетня, який продовжував рухатися вперед з розкритими кігтями та розчепіреними крилами, поки ще більше стріл встромляло стінки його щетинистої та безкровної шкіри. Лазар зупинився й обернувся; і, притулившись спиною до стіни, він пильно подивився на крилатого велетня. Очі в очі — літаюча людина літаючому звіру — Лазар зайняв таку ж непохитну позицію; він присів, розставив руки під розчепіреними крилами та видав зловісне шипіння.

Велетень пирхнув і кинувся на Лазаря, розмахуючи могутніми кігтями, що відкинули стіл у політ. Однак, перш ніж прилад розлетівся на друзки — ще до того, як він вдарився об стіну, Чудовисько просунуло іншою кінцівкою крізь скупчену масу людей, відправивши їх, кінець через кінець, по підлозі зали, перетворившись на розкиданий безлад зі спотворених останків. У міцній хватці кігтів Демона Гугон міг би виглядати як приголомшена та тендітна лялька. Лазар повернувся, щоб втекти, але велетень кинувся вперед і вдарив кінчиками своїх бивнів об стіну. Лазар, що потрапив у пастку, повільно повернувся і в ту ж мить побачив свою подобу в оці людожера — відображення самого Елджо, що проглядало на його блискучій чорній поверхні. Волосся Лазаря майоріло від гнилого дихання Звіра. Чудовисько притиснуло Лазаря між своїми бивнями та до стіни.

«Допоможи мені, літаючому чоловіче». Гугон хрипів з міцного клубка своїх лап. Звір підхопив Гугона під свої бивні, підводячи його ближче до Лазаря; і Гугон почав кашляти та хихикати в той самий момент, ніби знайшовши в собі якийсь моторошний гумор у цій неймовірно жадливій миті. Він подивився на Лазаря, звинувачуючи його: «Ти викликав цього Звіра! Літаючим християнином, ти називаєш себе?» — навіть коли велетень відтягнув широко розплющеного усміхненого чоловіка від Лазаря, повернув його набік і розгриз йому кістковий мозок.

Потік стріл і списів обрушився на Звіра, коли Лазар пригнувся, скотився під масивними бивнями та піднявся на ноги. Він кинувся до подвійних дверей і зупинився під вогнем рівних арбалетів. Однак Звір погнався за ним. Солдати підняли свою зброю над Лазарем і засипали його обличчя стрілами, саме тоді, коли він розвернувся і зігнувся в іншому напрямку, по периметру зали. Крізь пил і уламки, що продовжували сипати зі стелі, Лазар помітив зірки крізь величезний отвір у стелі; проте велетень, що поспішно рухався, тримався між ним і мав чіткий постріл у нічне небо.

У кімнаті загуркотило, тріщини, що розширювалися, зморщили стіни зали, швидко спускаючись зі стелі, немов чорні блискавки; а каміння стіни розсипалося, перетворюючись на зачатки руїн. Лазар перейшов протилежний бік платформи та промчав повз потрійну арку, яка приховувала покійних жінок та дітей. Раптом контрфорси обвалилися, коли навколо нього посипалася лавина каміння, уламки якого збили його на кам'яні плити. Він перекотився та підвівся на ноги, коли людожер заревів під градом каміння — і побачив набагато ширший отвір у стелі з його привітним чорним небом та морем зірок. Раптом небо зникло за масивними розчепіренними крилами Звіра, що прямував до нього. Потім він зупинився та задув.

Лазар поспішно обміркував момент — ніби Звір знав, що той хоче втекти крізь розсіяний отвір, і наважився на будь-яку спробу. І Лазар припустив, що, враховуючи демонстративну швидкість Свино-Велетня, той не зможе досягти достатньої швидкості на крутому підйомі, щоб уникнути його величезного розмаху. Більше того, Лазар зрозумів, що у щасливому випадку, якщо він уникне кігтів Звіра під час польоту, Чудовисько, безумовно, матиме такий самий старт, — і з досвіду він знав, що не зможе уникнути потужних крил Звіра, піднімаючись у небо. Все це Лазар обміркував і миттєво відкинув, кинувшись геть з протилежного боку та потягнувся далі по стіні.

Він кинувся в тому напрямку, звідки солдати спочатку провели його до зали; і він помчав до тепер безлюдного входу, який вів глибше в надра замку. Крізь шари розлитого розчину, поранений стрілами велетень погнався, прокладаючи собі швидкий шлях крізь купи каміння та щебеню. І в мить, можливо, неподільну сприйняттям чи помітною подією, Лазар прорвався крізь вхід, навіть коли той вибухнув; і вибух розсипаного каміння кинув його на підлогу. Проте він підвівся на ноги, коли велетень встромив голову глибоко в коридор, щоб ритися, ревити та бити бивнями об обвалені стіни. Лазар кинувся вперед, побіг, завернув за ріг і спустився звивистими сходами, що прилягали до нижнього коридору замку. Він стрибнув до підніжжя сходів і знову обернувся, озираючись назад, щоб побачити велику хвилю каміння, що висипалася з трюму сходів і каскадом падала на нього. Бивні розчистили каміння, відкриваючи масивну голову переслідувача Звіра, що заривалася в землю. Стіни зали вигнулися назовні, а стеля обвалилася під колосальну статуру Чудовиська, оскільки менші розміри коридору не могли вмістити його масу. Чудовисько все ж таки просувалося вперед, дедалі глибше пробиваючись кр

Лазар помчав коридором і пролетів повз знайомі грубі двері своєї

колишнє ув'язнення. Він пройшов поворотами зали, обійшов арку та зупинився. Перед ним, там, де він очікував привітних залізних дверей ями, лежала висока купа мертвих солдатів. Він підійшов і помітив біля підніжжя купи знайоме обличчя — обличчя велетня рудоволосого солдата з сонним поглядом, який дивився нікуди, окрім зламаної рукоятки меча, що стояв неподалік. Крізь рівномірний гуркіт руйнування замку гучний рев Звіра швидко спонукав його витягнути тіла зі стосу. Одне за одним він пересував убитих солдатів і вишикував їх до стіни, і з кожним ревом Звіра — з кожним його новим поштовхом — стіни навколо Лазаря здригалися від рухомого та кришиться каміння. А коли він достатньо відсунув мертвих людей від дверей, він переліз через решту трупів і почав боротися із залізною засувкою дверей, яка відмовлялася піддаватися. Він стукав по засувці, навіть коли кам'яні плити рухалися під ним. Розчин розлився з-під входу в яму, коли залізні двері прогнулися під обваленим верхнім каменем кам'яної обшивки.

«Відчиняй!» — крикнув Лазар, сильно вдарившись плечем об двері. І так само швидко засувка зламалася, петлі відірвалися від кам'яного розчину; і він упав на двері ями, що невпинно руйнувалась і була наповнена пилом. Однак крізь вируючий шум уламків його огорнув подих вечірнього вітру, і він побачив над головою ковдру з розкиданих зірок. Він схопився на ноги, стрибнув угору і, помахавши крилами, схопився за верхній край ями. Він витягнувся, уперся ногами і почав шукати східне небо з місяцем, що сходить.

Лазар глибоко вдихнув, розправив крила і приготувався до польоту, коли з ями почувся голос християнського в'язня: «Лазарю, допоможи нам!» Він обернувся і вдивлявся униз у імлу пилу та темряви, де побачив в'язнів, які боролися зі своїми ланцюгами та намагалися витягнути прикріплені до них кайдани з печерної стіни ями.

БУМ! Територія внутрішнього двору затремтіла під чоботами Лазаря, натякаючи на непохитну рішучість Свиногрного Велетня повністю проритися крізь коридор і вийти з ями за Лазарем. Раптом Лазар побачив, як християнин упав на спину, а його ланцюг вирвався з обваленої стіни. Так само північанин вдарив ногою об розбите каміння і смикнув його кайдани.

Лазар нахилився біля ями, палко махаючи руками та кричачи: «Кинь мені свій ланцюг!» Християнин кинув вільний кінець своїх кайданів у Лазаря. Лазар схопив ланцюг і висмикнув в'язня з ями, відкотивши його вбік, одночасно гукаючи північному чоловікові: «А тепер, твій! Швидше!»

У свою чергу, велетень перекинув ланцюг, і християнин допоміг Лазарю витягнути його у безпечне місце. «Ви обидва мусите тікати! Сюди насувається велике зло!» — попередив їх Лазар, перш ніж кинутися в темряву.

Півночін скотив по землі, здригаючись від болю в сильно забитому лікті, коли помітив християнина, який з піднятими руками обходив територію, намагаючись заспокоїти та стримати великого білого жеребця. А коли наляканий кінь спробував прорватися повз нього, християнин раз за разом відступав убік, туди-сюди, перешкоджаючи кожній його втечі. Півночін гукнув, тримаючись за руку: «Отже, ти збираєшся вкрати ще одного коня?»

Християнин швидко глянув на нього. «Ні, я збираюся врятувати коня від великого зла».

А тепер вставай і допоможи мені!

Однак поранений чоловік з півночі просто перевернувся на бік і знову відчув біль.

ТРИСК! Поруч із ним стіни ями провалилися всередину, каміння швидко заповнило її порожнечу, а з ями вгору здійнявся клубок пилу. Півночін схопився на ноги та кинувся до християнина, швидко запропонувавши: «Ну, якщо ми хочемо врятувати її — і все таке ...» Християнин кинув йому вільний кінець ланцюга та наказав відступити та утворити імпровізовану рухома огорожу, щоб забарикадувати Звіра. За лічені миті вони стримали коня в кутку двору. Християнин виліз на коня, допоміг своєму товаришу сісти позаду нього, пришпорив коня з двору до воріт замку. Білий кінь промчав повз стіни валу та шаленим галопом бив по землі.

«Отже, літаючий чоловік врятував тебе з самої пекельної безодні! Що ти на це скажеш, північний чоловіче?» — спитав християнин через плече, крізь гуркіт копит .

Півночін крикнув крізь завивання вітру: «Ні, літаючий чоловік викрав тебе з славетної Валькірії; тож, я так розумію, твій чоловік з Я-Зевса чекатиме на тебе ще трохи?»

«О, він не проти», — відповів йому християнин. «Хоча я не думаю, що твої сімдесят сім дів будуть такими ж милосердними!»

Чоловік з півночі рішуче поплескав його по плечу. «Слідкуй за язиком, християнине».

Колишні в'язні ям проскакали по рівнині, залитій місячним сяйвом, на волю ночі, коли помітили мерехтливий місяць і крихітний, але все ще помітний силует самотньої людини, що летіла, що пролітала крізь кругле вікно золотистих відтінків місяця .

[Кінець розділу 16]

Цей літературний твір був створений

виключно присвячений

Едгар Аллан По (1809—1849)

— Нехай його спадщина живе в кожному з нас —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~